

Vårt Holocaust

Av Jon Kvalbein

Holocaust er et engelsk ord som betyr “masseødeleggelse” eller “katastrofebrann”. Men begrepet er særlig blitt knyttet til 12-årsperioden 1933-45 da nazistene forfulgte og drepte jøder og andre minoriteter i Europa. Nazistenes systematiske folkemord er et av de mørkeste kapitlene i det 20. århundrets historie. Tre firedeler av alle jøder som fantes i Europa i 1939, ble drept av nazistene – i alt 6 millioner.

Det er et ufattelig tall. Dersom 100 mennesker blir drept i en ulykke, vil den uhyggelig nyheten skape oppsikt over hele verden. Dersom man skulle ha drept 100 jøder hver eneste dag, ville det ha tatt 165 år å avlive 6 millioner. Det sier noe om omfanget og effektiviteten i Hitlers drapsmaskin.

Hvorfor Holocaust?

Den polsk-engelske sosiologen Zygmunt Baumann gav i 1989 ut boka “Moderniteten og Holocaust” (Norsk utgave på Vidarforlaget, Oslo 1997). Her hevder han at Holocaust kan forstås som en logisk følge av opplysningstiden og det moderne prosjekt. La oss se nærmere på hans argumentasjon.

Store forbrytelser springer ofte ut av store idéer. Mange drømmer om en tilværelse med harmoni og renhet. Nazistenes endelige løsning for jødene var preget av et estetisk motiv. Jødene utgjorde en “forurensning”. De passet ikke sammen med den rene ariske rase. Å feie golv er en tjeneste for å bevare orden og renhet. Moderniteten gav næring til en visjon om å skape ny verdensorden ved å feie bort det som ikke passer.

Man så for seg en god og vakker verden. Den var styrt av mennesker som hadde avdekket naturens lover og kunne utnytte dem teknisk og industrielt til menneskets beste. Den nye verden var basert på vitenskap, fornuft og effektivitet. Samtidig var den god og lykkelig. Utopien rommet en harmoni der intet var “uryddig”. Man ønsket en verden uten “skitt”. For kommunistene ble visjonen “klasse-renhet”; for nazistene ble den “rase-renhet”.

Adolf Hitler definerte målet – den endelige løsningen var å gjøre rikets territorium “jøderent”.

Han spesifiserte ikke hvordan dette skulle gjøres. Det ble overlatt til byråkratiet. I dette systemet er ikke handlinger moralske eller umoralske i seg selv. Det avgjørende er om de tjener statsmaktens politiske målsetting. Makten bestemmer hva som er det rette.

Herbert C. Kelman har sagt at moralske hemninger mot voldsbruk og grusomhet har en tendens til å bli svekket når tre betingelser er oppfylt: Volden er *autorisert* fra høyere hold, utøvelsen er *rutinemessig*, og ofrene blir *avhumanisert* ved språkbruk og indoktrinering.

Statsmakten innførte en virkelighetsbeskrivelse som legitimerte masseutryddelsen. Målet var å fjerne uverdige liv (unwertes Leben). Slik kunne de verdige få livsrom (Lebensraum). Bare mennesker med godt arvemateriale måtte ha rett til å leve og formere seg. Sosialdarwinismen gav tanken en vitenskapelig legitimasjon. Jødene ble betraktet som en anti-rase som måtte utryddes for å skape livsrom for en ny menneskehet bygget på den ariske rase. Slik samsvarte Hitlers program med modernitetens visjon om en ny og bedre verdensorden bygget på vitenskapelige prinsipper.

“Ville dere ikke ha vært gladere hvis jeg hadde kunnet vise dere at alle gjerningsmennene var sinnssyke?” Slik spør Holocausts store historiker Raul Hilberg. Men det er nettopp det han ikke var i stand til å vise. Det var alminnelige mennesker som gjennomførte Hitlers visjon.

Den moderne stat har en tendens til å gjøre seg selv suveren. Ubemerket kan den tilrane seg makten til å bestemme hva som er sant og rett. Der det ikke finnes noen moralsk autoritet som står over staten, kan individet bli som en fange i Auschwitz, der valget står mellom å rette seg etter autoritetene eller å dø. Men en visjon eller ideologi kan også begeistre mennesker slik at vanlige moralske motforestillinger brytes ned. Da adlydes statsmakten av mennesker som tror at de gjør det rette.

Å lese om Holocaust er en sterk opplevelse. Å vandre på minnestedet Yad Vashem i Jerusalem er rystende. Å se utryddelsesleirene i Polen likeså. Det er godt at Quislings bolig på Bygdøy er blitt et Holocaust-senter, slik at minnene om folkemordet kan holdes levende også i Norge. Den norske holdningen til jødeforfølgelsen under krigen er ikke noe å rose seg av. Det må vi med skam bekjenne.

Foster i 12.-13. uke

Nye generasjoner må vaksineres mot enhver visjonær pest som utløser masseutryddelse av mennesker. Det kan bare skje dersom menneskeverdet blir stadfestet i ord og handling.

Når de uønskede avlives

Det rystende faktum er: Masseutryddelse av mennesker er en del av norsk hverdag. Daglig sorteres menneskeliv med fatale følger. Hvert sjettede barn blir avlivet før det blir født.

Bak Holocaust lå en positiv visjon: En menneskehet uten forurensning. Da må de uønskede fjernes. Bak loven om fri abort ligger også en positiv visjon: Alle barn skal være ønsket. Da må de uønskede fjernes. Visjonen fører til at 13 000 norske barn avlives hvert år.

Ingen instans er oppnevnt til å forsvare barnets interesser. Hver enkelt vordende mor har fått lovfestet myndighet til å få sitt barn avlivet før 12. uke i svangerskapet. Denne rettigheten til å avsi dødsdom over sitt eget barn, blir omtalt som en viktig kvinnesak. Den fremstilles som en av likestillingskampens store resultater.

Dersom vi undersøker hva denne likestillingen innebærer, er dens egentlige kjerne at kvinner nå kan ha et like uansvarlig seksualliv som mannen. Før var fri sex risikabelt for kvinnen. Hun kunne bli uønsket gravid og bli bundet til et uønsket barn. I et slikt perspektiv kan man si at prevensjonsmidlene førte til større likestilling. Men om prevensjon ikke nyttes eller svikter, er provosert abort blitt den endelige løsningen.

På nytt er det grunn til å minne om Herbert C. Kelman, som har sagt at moralske hemninger mot vold har en tendens til å bli uthult når tre betingelser er oppfylt: Volden er autorisert fra høyere hold, utøvelsen er rutinemessig og ofrene blir avhumani-

sert. Nettopp dette er karakteristisk for abortprosessen.

Avlivningen skjer rasjonelt og effektivt. Den norske velferdsstaten står til disposisjon, med hele sin medisinske ekspertise. Sykehusene, som er reist for å verne om liv og helse for landets borgere, står til tjeneste for å avlive våre uønskede borgere. Sykehuspersonalet, som har som fremste oppgave å berge liv, blir brukt til å ta liv. Mens man på ett rom kjemper for å redde et barn som er født altfor tidlig, avlives uønskede barn før fødselen på et annet rom. Mens ett foster blir operert som pasient i mors mage, blir et annet foster avlivet og destruert som avfall.

De abortsøkende kvinnene behandles av de samme kyndige legene, de samme vennlige sykepleierne og får den samme gode service som de syke. Den gravide kvinnen blir behandlet som syk, selv om verken hun eller hennes barn har noen sykdom. Målet er å drepe et uønsket individ fordi det er uønsket. Det passer ikke inn. Det forstyrrer en harmonisk fremtidsvisjon. Derfor må det dø.

Dette skjer i et demokratisk land, der vi roser oss av vårt engasjement for frihet og menneskeretter. Vi er stolte av vår ytringsfrihet. Vi har en fri presse som ivrer etter å avsløre overgrep og undertrykkelse.

Men avlivningen av ufødte vekker ingen oppsikt. Drapsmaskinen fungerer i samsvar med norsk lov. Det som loven tillater, er blitt innarbeidet som norm. Dødsprosessen følger fastlagte rutiner. Alt skjer utenfor folks synsfelt. Det fjernede fosteret blir ikke vist fram til noen. Det har intet navn, intet gravsted. Det omtales som celleklump og brennes som sykehusavfall.

Da "Folkebevegelsen for livsrett og menneskeverd" (Organisasjonen har nå fått navnet "Menneskeverd") ville trykke en liten annonse i *Dagbladet* i forbindelse med den store folkedemonstrasjonen mot abort for flere år siden, nektet avisen å ta inn annonsen. Grunnen var at det ville bli for sterk kost for leserne å se at fosteret liknet et menneske.

Dette er tankevekkende. En sensasjonsavis som ikke kvier seg for å bringe detaljerte reportasjer fra mord og ulykker, ville skåne sine lesere for den sannhet at det er mennesker som blir avlivet ved norske sykehus. *Dagbladets* reaksjon er ikke enestående. Norske medier unngår å beskrive denne virkeligheten. Men de unngår ikke dermed å bli delaktige i forbrytelsen.

Sannheten om fri abort

Den vitenskapelig sannhet er at fosteret er vesensforskjellig fra sin mor helt fra konsepsjonen. Fra første stund inneholder hver eneste celle i det ufødte barnet et arvemateriale som er helt forskjellig fra morens. Det er aldri en del av morens kropp. Likevel forsvares fremdeles fri abort med å hevde at kvinnen må ha rett til å råde over sitt eget legeme.

Folk forføres av en tilslørende språkbruk. Provosert abort er et fremmedgjørende uttrykk som skjuler hva det dreier seg om. Selvbestemt abort er en gedigen løgn. Aldri har noe ufødt menneske bestemt seg selv til å ta livet av seg selv. Fri abort innebærer at barnet blir drept fordi det er uønsket av sin mor – eller av andre som presser moren. Det er sannheten.

Abortloven fremstilles som en seier for kvinnekampen. I virkeligheten er det en kvinnefiendtlig lov. Ved å gi kvinnen eneansvaret, kan samfunnet fraskrive seg skylden for avlivningen. Og faren kan toe (da: vaske) sine hender. I en likestillingstid da mann og kvinne formenes til å ta like stort ansvar for barna, har faren ingen formell innflytelse på sitt eget ufødte barns rett til å leve. Avgjørelsen er etter loven tillagt den gravide kvinnen, som ofte må ta stilling under tidspress og i en vanskelig livssituasjon. Men den som har ansvaret, får også skylden. Slik blir også samvittighetsnøden kvinnens byrde. Mange har fått langvarige psykiske skader etter et abortinngrep. De vet at de tok livet av barnet sitt. Denne indre smerten er tung å bære. At abortloven legger hele ansvaret på kvinnen, er urettferdig, fordi ansvaret for en uønsket graviditet i de fleste tilfelle må legges på mannen. Abortloven gir mannen en mulighet til å løpe fra ansvaret, og fungerer ikke som en brems på et uansvarlig seksualliv. Fri abort innebærer ingen kvinnefrigjøring.

Fri abort oppleves sjelden som en lettvindt løsning. Ikke få gravide kvinner føler seg satt i et dilemma, der abort blir den minste av to onder. Her er stort behov for mer veiledning og bedre støtteordninger som kan gjøre det enklere å bære fram barnet. I en tid da mange ønsker å bli adopsjonsforeldre, bør denne løsningen få bedre omtale. En rekke tiltak bør settes i verk for å redusere aborttallet.

Viktigst er å endre holdninger. Ofte blir abort aktuelt som konsekvens av et seksuelt forhold før eller utenfor ekteskapets ramme. En bedre og mer forpliktende samlivsetikk vil virke forebyggende og redusere behovet for abortinngrep. Menneskelivet må betraktes som ukrenkelig. Mennesket må vernes fra konsepsjonen og til den naturlige død, ikke avlives fordi det er uønsket eller har belastende egenskaper.

Moderne genteknologi gir utvidede muligheter til å registrere og fjerne ufødte barn med uønskede egenskaper. I tillegg til jødene tok Hitler også livet av utviklingshemmede, funksjonshemmede og syke mennesker. De var også uønsket. De var til belastning på offentlige budsjetter og til skade for folkets arvemasse.

Vår moderne velferdsstat er opprettet under slagordet velferd for alle. Sykdom betraktes som noe unormalt som skal bekjempes. Menneskets genom var kartlagt i år 2000. Forskning avdekker stadig flere sammenhenger mellom gener og sykdommer. Fosterdiagnostikk gir stadig sikrere prognoser. Lenge før barnet blir født kan man forutsi

sannsynligheten for medfødte sykdommer og avvik. Politikerne vet at folkehelsen kan bedres effektivt ved å avlive de som har høy risiko. Velferden til de som er og blir født, vil øke jo bedre utsorteringen blir før fødselen. Vil det norske folk har moralsk kraft til å hindre at velferdstaten blir et sorteringssamfunn? I august 2007 vakte det oppsikt at en norsk sykepleierstudent hadde gitt uttrykk for at nyfødte funksjonshemmede burde avlives, " hvis det er umulig å gjøre dem friske og nyttige for samfunnet". Slike holdninger får vekstvilkår i en stat som prioriterer helse og effektivitet fremfor menneskeverdet.

Helsevesenet kan registrere at antall mongoloide barn minker (da: mindsker, aftager). Årsaken er stadig mer vellykket masseavlivning av barn med Downs syndrom før fødselen. La dem forsvinne i stillhet før noen savner dem. Dette er norsk helsepolitikk i dag.

Uønskede barn kan nå fjernes enklest med piller. Piller sparer penger. Kvinner slipper innleggelse. Det blir mindre rom for spørsmål. Ingen trenger å få vite hva slags piller man tar. Det finnes mange typer. Abortpilleren Mifegyn blokkerer nærings- og blodtilførselen til barnet, som blir kvalt eller sultet til døde. Etter to døgn kommer man tilbake til sykehuset og får en ny pille som driver det døde fosteret ut. Pillene gjør avlivningen enda mer usynlig. Drapsmaskinen går stillere og kan fortsette uforstyrret.

Et befruktet menneskeegg, et embryo, et foster er ikke et menneske, sier noen. Men alle vet at når det drepes, går et menneskeliv tapt. De som kjemper for naturvern forstår hvorfor egget i ørnereiret (da: ørnereden) er fredet. Et ørneegg har samme vern som ørnen, fordi et ødelagt egg er en tapt ørn. Hvorfor skal rovfuglegget i reiret har større beskyttelse i norsk lov enn barnet i mors liv?

En forbrytelse mot menneskeheten

Folkesuverenitetsprinsippet gjør staten til øverste autoritet. Det som staten bestemmer, er samtidig det rette. Denne holdningen er i ferd med å bli innarbeidet. Men slik tenkte man ikke i Nürnberg etter den 2. verdenskrig. Der ble 20 av de fremste nazilederne anklaget for forbrytelser mot menneskeheten. Jeg adlød bare ordre, sa de. De ble dømt likevel, flere av dem til døden. De hadde krenket en høyere rett.

Fri abort er også en forbrytelse mot menneskeheten. Vi kan ikke bare si: Abortloven er lovlig vedtatt i Stortinget. Regjeringen kan ikke si: Vi forvaltet bare norsk lov. Helsepersonalet kan ikke si: Vi fulgte bare våre instruksjoner. For det finnes en rettferdighet som står over landets lover.

Dessverre er det ufødte barnets livsrett i dag ikke tatt med blant de internasjonale menneskerettigheter. Vestens sekulære stater kjemper for det motsatte. I internasjonale fora fremmes tanken om fri abort som en menneskerett. Det tales om kvinnens reproduktive rettigheter. Kampen for det ufødte barnets rett til å leve må derfor føres på tvers av landegrensene.

Det kristne grunnlaget for menneskets livsrett er klart. Alle mennesker er skapt av Gud i hans bilde. Gud har gitt mennesket eksistens, personlighet, legeme og sjel, evner og valgmuligheter. Gud har gitt mennesket livets gave. Han oppholder hvert menneskeliv. Bare Han har rett til å avslutte vårt liv på jorden.

Du skal ikke slå i hjel!

Alvoret i abortsaken kan ingen løpe fra. Den angår oss alle. Vi har ansvar både for det vi gjør, og for det vi ikke gjør. Under krigen var det med tiden

mange som ante hva som skjedde med jødene. Men de fleste gjorde ingenting. Denne likegyldigheten gjorde Holocaust mulig. *Vi vet* hva som skjer i Norge i dag. Vår likegyldighet dreper 13 000 barn i året.

Fra kirkelig hold er det kommet noen resolusjoner. Men engasjementet er labert. Selv kristne politikere tier fordi de anser saken som tapt. Noen organisasjoner for livsrett og menneskeverd gjør en prisverdig innsats for å åpne våre øyne. De fortjener vår støtte! Enkeltpersoner i kirken er blitt uthengt og forfulgt fordi de har talt profetisk til vern om våre minste små. De fortjener takk og etterfølgelse!

Drapene av de uønskede barna er en felles frukt av moderniteten og postmoderniteten. Moderniteten krever effektivitet og fjerning av det som ikke passer. Postmoderniteten har satt til side alle absolutte sannheter og gjort individet til dommer om rett og galt. Selvbestemmelse er blitt et slagord i dødens tjeneste. Fri abort er uttrykk for et Gudsopprør, der Hans skapervilje og frelsesplan er satt til side.

Det uønskede barnet kan samfunnet avlive for deg! Det er abortlovens fatale budskap. Et folk som vil leve under Guds velsignelse, kan aldri godta en lov som gjør drap til en rettighet.

Den effektive utryddelsen av de uønskede fortsetter.

Det tause skriket fra de ufødte som avlives i mors liv, blir overhørt.

Likegyldigheten fortsetter å drepe.

Dette er VÅRT Holocaust!